

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 29ης Οκτωβρίου 1980 *

Στην υπόθεση 138/79,

SA Roquette Frères, με έδρα το Lestrem (διαμέρισμα του Pas-de-Calais), εκπροσωπούμενη από τον αναπληρωτή γενικό της διευθυντή Gérard Rousseaux, επικουρούμενο από τον δικηγόρο Marcel Veroone, εταίρο της εταιρίας Veroone-Freygia-Lerartre-Pailluseau-Hoste-Dutat, δικηγορικής εταιρίας της Λίλλης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Loesch, 2, rue Goethe,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον γενικό του διευθυντή Francesco Pasetti-Bombardella, επικουρούμενο από τον Roland Bieber, υπάλληλο διοικήσεως της νομικής του υπηρεσίας, και από τον καθηγητή Pierre Henri Teitgen, με γραφείο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γενική γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

παρεμβαίνον,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον Daniel Vignes, διευθυντή της νομικής υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Arthur Brautigam και τον Hans-Joachim Glaesner, τον Hans-Jürgen Rabe, δικηγόρο Αμβούργου, τον καθηγητή Jean Boulouis, επίτιμο πρότανη του Πανεπιστημίου Νομικής, Οικονομικής και Κοινωνικών Επιστημών του Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Douglas Fontein, διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον νομικό της σύμβουλο Peter Gilsdorf, επικουρούμενο από τον Jacques Delmoly, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον νομικό της σύμβουλο Mario Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού 1293/79 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1979 (ΕΕ ειδική έκδοση, τόμος 03/25, σ. 176), κατά το μέτρο που ο κανονισμός αυτός, τροποποιώντας τον κανονισμό 1111/77 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως κοινών διατάξεων για την ισογλυκότητα, καθορίζει για την προσφεύγουσα βασική ποσότητα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, πρόεδρο, P. Pescatore και Koopmans, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, A. Touffait και O. Due, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 31 Αυγούστου 1979, η προσφεύγουσα, εταιρία γαλλικού δικαίου, η οποία παρασκευάζει, μεταξύ άλλων προϊόντων, ισογλυκότητα, ζήτησε από το Δικαστήριο να κηρύξει

ανίσχυρο τον καθορισμό του ποσοστού παραγωγής που προκύπτει γι' αυτήν από το παράρτημα II του κανονισμού 1293/79 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1979, περί τροποποίησης του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1111/77 «περί θεσπίσεως κοινών διατάξεων για την ισογλυκόζη» (ΕΕ ειδική έκδοση, τόμος 03/25, σ. 176). Από την έρευνα του δικογράφου προκύπτει ότι πρόκειται στην πραγματικότητα για προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού 1293/79 κατά το μέρος που καθορίζει ποσοστό παραγωγής της ισογλυκόζης για την προσφεύγουσα.

- 2 Η προσφεύγουσα προβάλλει, υπέρ της προσφυγής της, πέραν των διαφόρων ουσιαστικών λόγων ακυρώσεως, και ένα τυπικό λόγο ακυρώσεως της ποσοστώσεως της παραγωγής που καθορίστηκε με τον εν λόγω κανονισμό επειδή το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό αυτό χωρίς να έχει λάβει προηγουμένως τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ορίζεται από το άρθρο 43, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ, πράγμα που συνιστά παράβαση ουσιαστικού τύπου κατά την έννοια του άρθρου 173 της εν λόγω Συνθήκης.
- 3 Με Διάταξη της 16ης Ιανουαρίου 1980, το Δικαστήριο επέτρεψε την παρέμβαση του Κοινοβουλίου υπέρ του αιτήματος της προσφεύγουσας που στηρίζεται στην παράβαση ουσιαστικού τύπου. Με Διάταξη της 13ης Φεβρουαρίου 1980, επέτρεψε επίσης στην Επιτροπή να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου.
- 4 Το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου τόσο κατά της προσφυγής όσο και κατά της παρεμβάσεως υπέρ της προσφεύγουσας. Επικουρικά ζήτησε την απόρριψη της προσφυγής ως αβάσιμης.
- 5 Πριν από την έρευνα των ζητημάτων παραδεκτού που προβάλλει το Συμβούλιο και των λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει να υπομνησθεί συνοπτικά το ιστορικό της εκδόσεως του αμφισβητούμενου κανονισμού, καθώς και το περιεχόμενό του.
- 6 Με απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1978, που εκδόθηκε στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 103 και 145/77 [Royal Scholten Honig (Holdings) Ltd κατά Intervention Board for Agricultural Produce· Tunnel Refineries Ltd κατά Intervention Board for Agricultural Produce, Recueil 1978, σ. 2037], το Δικαστήριο έκρινε ότι ο κανονισμός 1111/77 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί θεσπίσεως κοινών διατάξεων για την ισογλυκόζη (ΕΕ ειδική έκδοση, τόμος 03/18, σ. 86) ήταν ανίσχυρος κατά το μέτρο που τα άρθρα 8 και 9 επέβαλαν συνεισφορά στην παραγωγή ισογλυκόζης πέντε λογιστικών μονάδων για 100 χιλιόγραμμα ξηράς ουσίας για τον χρόνο που αντιστοιχεί στην περίοδο εμπορίας ζάχαρης 1977-1978. Το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το σύστημα που θεσπίστηκε με τα πιο πάνω άρθρα προσέβαλε την γενική αρχή της ισότητας (στη συγκεκριμένη περίπτωση μεταξύ

παραγωγών ζάχαρης και παραγωγών ισογλυκόζης), της οποίας ειδική έκφραση αποτελεί η απαγόρευση διακρίσεων που απαγγέλλει το άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Το Δικαστήριο προσέθεσε, πάντως, ότι η απόφασή του άφηνε στο Συμβούλιο την ευχέρεια να λάβει κάθε χρήσιμο μέτρο, που να συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο, για την εξασφάλιση της καλής λειτουργίας της αγοράς των γλυκαντικών.

- 7 Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή υπέβαλε στις 7 Μαρτίου 1979 στο Συμβούλιο πρόταση τροποποιήσεως του κανονισμού 1111/77. Το Συμβούλιο ζήτησε, με έγγραφο της 19ης Μαρτίου 1979, που περιήλθε στο Κοινοβούλιο στις 22 Μαρτίου, τη γνώμη του οργάνου αυτού σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης. Το έγγραφο αυτό είχε ως εξής:

«Η πρόταση αυτή λαμβάνει υπόψη την κατάσταση που προέκυψε από την απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1978 μέχρις ότου θεσπιστεί το νέο σύστημα για την αγορά γλυκαντικών που πρέπει να τεθεί σε ισχύ από την 1η Ιουλίου 1980. Η παρούσα πρόταση δεν προδικάζει το νέο αυτό σύστημα. Δεδομένου ότι ο κανονισμός πρέπει να εφαρμοσθεί από την 1η Ιουλίου 1979, το Συμβούλιο θα εκτιμούσε πολύ αν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο γνωμοδοτούσε επί της προτάσεως αυτής κατά τη σύνοδό του του Απριλίου.»

- 8 Το επείγον της γνώμης που ζητήθηκε με το έγγραφο του Συμβουλίου οφείλετο στο γεγονός ότι η πρόταση κανονισμού είχε ως αντικείμενο κυρίως, για την αποφυγή της άνισης μεταχείρισης των παραγωγών ζάχαρης και των παραγωγών ισογλυκόζης, την υποβολή της παραγωγής ισογλυκόζης σε κανόνες ανάλογους με εκείνους που ίσχυαν για την παραγωγή ζάχαρης μέχρι τις 30 Ιουνίου 1980 στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως της αγοράς της ζάχαρης που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 3330/74 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1974 (ΕΕ ειδική έκδοση τόμος 03/11). Ειδικότερα επρόκειτο για τη θέσπιση, μεταβατικώς ως την ημερομηνία αυτή, συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής για την ισογλυκόζη που έπρεπε να εφαρμοστεί από την 1η Ιουλίου 1979, ημερομηνία ενάρξεως της νέας περιόδου εμπορίας ζάχαρης.
- 9 Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου υπέβαλε αμέσως το θέμα στην επιτροπή γεωργίας, για την έρευνα της ουσίας, και για γνωμοδότηση στην επιτροπή προϋπολογισμού. Η τελευταία διαβίβασε τη γνωμοδότησή της στην επιτροπή γεωργίας στις 10 Απριλίου 1979. Η επιτροπή γεωργίας δέχθηκε, στις 9 Μαΐου 1979, την πρόταση ψηφίσματος του εισηγητή της. Η εισήγηση και το σχέδιο ψηφίσματος που ενέκρινε η επιτροπή γεωργίας συζητήθηκαν στο Κοινοβούλιο κατά τη συνεδρίασή του της 10ης Μαΐου 1979. Κατά τη συνεδρίαση της 11ης Μαΐου, το Κοινοβούλιο απέρριψε την πρόταση ψηφίσματος και την ανέπεμψε, για επανεξέταση, στην επιτροπή γεωργίας.

- 10 Η κοινοβουλευτική σύνοδος από 7 ως 11 Μαΐου 1979 έπρεπε να είναι η τελευταία πριν από τη συνεδρίαση συγκροτήσεως του Κοινοβουλίου που εκλέχτηκε με άμεση καθολική ψηφοφορία προβλεπόμενη από την πράξη περί εκλογής των αντιπροσώπων της Συνελεύσεως με άμεση καθολική ψηφοφορία στις 17 Ιουλίου 1979. Το Γραφείο του Κοινοβουλίου αποφάσισε, κατά τη συνεδρίασή του της 1ης Μαρτίου 1979, να μη προβλέψει συμπληρωματική σύνοδο μεταξύ των συνόδων του Μαΐου και του Ιουλίου. Όρισε δε τα εξής:

«το διευρυμένο Γραφείο...

- κρίνει εντούτοις ότι στην περίπτωση που το Συμβούλιο και η Επιτροπή θα έκριναν αναγκαίο να προβλέψουν περίοδο συμπληρωματικής συνόδου, θα μπορούν, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 4, του κανονισμού, να ζητήσουν τη σύγκληση του Κοινοβουλίου· εννοείται ότι η σύνοδος αυτή θα αφιερωθεί αποκλειστικά στην εξέταση εκθέσεων που θα συνταχθούν κατόπιν επείγουσών διαβουλεύσεων.»

Κατά τη συνεδρίαση της 10ης Μαΐου 1979, το Γραφείο επιβεβαίωσε τη θέση του ως εξής:

- «— επιβεβαιώνει τη θέση του την οποία έλαβε κατά την προαναφερθείσα συνεδρίαση και κατά την οποία αποφασίστηκε να μη προβλεφθεί περίοδος συμπληρωματικής συνόδου μεταξύ της τελευταίας συνόδου του σημερινού Κοινοβουλίου και της συνεδριάσεως που θα συγκροτήσει το Κοινοβούλιο που θα εκλεγεί με άμεση καθολική ψηφοφορία, κρίνοντας πάντως ότι στην περίπτωση που η πλειοψηφία των εν ενεργεία μελών του Κοινοβουλίου, το Συμβούλιο ή η Επιτροπή επιθυμούν τη σύγκληση περιόδου συμπληρωματικής συνόδου, θα μπορούν — σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 4, του κανονισμού — να ζητήσουν τη σύγκληση του Κοινοβουλίου·

- αποφασίζει, εξάλλου, λαμβάνοντας υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 139 της Συνθήκης ΕΟΚ, στην περίπτωση που υποβληθεί στον Πρόεδρο τέτοια αίτηση, να συνέλθει το διευρυμένο Γραφείο για να εξετάσει τη συνέχεια που θα της δοθεί.»

- 11 Στις 25 Ιουνίου 1979, το Συμβούλιο ενέκρινε, χωρίς να έχει λάβει την αιτηθείσα γνωμοδότηση, την πρόταση κανονισμού που είχε επεξεργασθεί η Επιτροπή, η οποία κατέστη έτσι ο κανονισμός 1293/79 περί τροποποίησης του κανονισμού 1111/77. Μεταξύ των ληφθέντων υπόψη στοιχείων, για την έκδοση του κανονισμού 1293/79 αναφέρεται και η διαβούλευση με την Συνέλευση. Το Συμβούλιο, όμως, έλαβε υπόψη του την έλλειψη γνωμοδοτήσεως του Κοινοβουλίου παρατηρώντας στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού ότι «το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, του οποίου η γνώμη ζητήθηκε από τις 16 Μαρτίου 1979 επί της προτάσεως της Επιτροπής, κατά τη σύνοδό του του μηνός Μαΐου, δεν αποφάνθηκε

σχετικά με αυτή την πρόταση και παρέπεμψε το θέμα για γνωμοδότηση ενώπιον του νέου Κοινοβουλίου».

- 12 Από το Δικαστήριο ζητείται η ακύρωση του κανονισμού 1293/79, καθόσον τροποποιεί τον κανονισμό 1111/77.

Ως προς το παραδεκτό της προσφυγής

- 13 Κατά το Συμβούλιο, η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι στρέφεται κατά κανονισμού χωρίς να πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζει το άρθρο 173, εδάφιο 2, της Συνθήκης. Η προσβαλλόμενη πράξη δεν αποτελεί ούτε απόφαση που εκδόθηκε ως κανονισμός ούτε αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί σύνολο ατομικών αποφάσεων από τις οποίες η μία ελήφθη γι' αυτήν και την αφορά άμεσα και ατομικά.

- 14 Το άρθρο 9, παράγραφοι 1, 2 και 3, του κανονισμού 1111/77, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 3 του κανονισμού 1293/79, ορίζει τα εξής:

«1. Μία βασική ποσόστωση απονέμεται σε κάθε επιχείρηση παραγωγής ισογλυκόζης, που είναι εγκατεστημένη μέσα στην Κοινότητα για την περίοδο την προβλεπόμενη στο άρθρο 8, παράγραφος 1.

Με την επιφύλαξη της εφαρμογής της παραγράφου 3, η βασική ποσόστωση κάθε ενδιαφερομένης επιχείρησης ισούται με το διπλάσιο της διαπιστωμένης παραγωγής της, στα πλαίσια του παρόντος κανονισμού, κατά την περίοδο από 1ης Νοεμβρίου 1978 μέχρι 30ής Απριλίου 1979.

2. Σε κάθε επιχείρηση που διαθέτει μία βασική ποσόστωση απονέμεται ομοίως μία μεγίστη ποσόστωση ίση με τη βασική της ποσόστωση προσαρμοσμένη με ένα συντελεστή. Ο συντελεστής αυτός είναι ο καθοριζόμενος στο άρθρο 25, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο του κανονισμού (ΕΟΚ) 3330/74 για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1979 μέχρι 30ής Ιουνίου 1980.

3. Η βασική ποσόστωση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 διορθώνεται έτσι ώστε η μεγίστη ποσόστωση η καθοριζόμενη σύμφωνα με την παράγραφο 2:

— να μην υπερβαίνει το 85%,

— να μην είναι μικρότερη του 65%

της ετήσιας τεχνικής δυνατότητας παραγωγής της εν λόγω επιχείρησης.»

- 15 Κατά το γράμμα της παραγράφου 4, του άρθρου 9, οι βασικές ποσοστώσεις που καθιερώνονται σε εφαρμογή των παραγράφων 1 και 3 χορηγούνται ατομικά σε κάθε επιχείρηση, όπως εμφανίζεται στο παράρτημα II. Το παράρτημα αυτό, το οποίο αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του άρθρου 9, ορίζει ότι η βασική ποσόστωση για την προσφεύγουσα καθορίζεται σε 15 887 τόνους.
- 16 Από αυτά προκύπτει ότι το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 1111/77 (όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 του κανονισμού 1293/79), σε συνδυασμό με το παράρτημα II, εφαρμόζει αυτό το ίδιο τα κριτήρια που αναφέρονται στο άρθρο 9, παράγραφοι 1 ως 3, σε κάθε μια από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις στις οποίες και απευθύνεται και τις οποίες έτσι αφορά άμεσα και ατομικά. Ο κανονισμός 1293/79 αποτελεί επομένως πράξη κατά της οποίας μπορούν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις παραγωγής ισογλυκόζης να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της Συνθήκης.

Ως προς το παραδεκτό της προσφυγής της παρεμβάσεως του Κοινοβουλίου

- 17 Το Συμβούλιο αμφισβητεί τη δυνατότητα του Κοινοβουλίου να παρέμβει εκουσίως σε δίκη ενώπιον του Δικαστηρίου. Κατά την άποψή του, το δικαίωμα ασκήσεως τέτοιας παρεμβάσεως μοιάζει με το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής το οποίο δεν αναγνωρίζεται στο Κοινοβούλιο από τη γενική οικονομία της Συνθήκης. Σχετικά, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 173 της Συνθήκης δεν αναφέρει το Κοινοβούλιο μεταξύ των οργάνων που μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως και ότι το άρθρο 20 του οργανισμού του Δικαστηρίου δεν το μνημονεύει μεταξύ των οργάνων που καλούνται να υποβάλουν παρατηρήσεις στο πλαίσιο της προδικαστικής διαδικασίας του άρθρου 177.

- 18 Το άρθρο 37 του οργανισμού του Δικαστηρίου ορίζει ότι:

«Τα κράτη μέλη και τα όργανα της Κοινότητας δύνανται να παρεμβαίνουν στις διαφορές που υποβάλλονται στο Δικαστήριο.

Το ίδιο δικαίωμα ανήκει σε κάθε άλλο πρόσωπο που έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς που έχει υποβληθεί στο Δικαστήριο, εκτός των διαφορών μεταξύ κρατών μελών, μεταξύ οργάνων της Κοινότητας ή μεταξύ κρατών μελών αφενός και οργάνων της Κοινότητας αφετέρου.

Η παρέμβαση έχει ως αντικείμενο την υποστήριξη των αιτημάτων του ενός των διαδίκων.»

- 19 Το εδάφιο 1 του πιο πάνω άρθρου προβλέπει το ίδιο δικαίωμα παρεμβάσεως για όλα τα όργανα της Κοινότητας. Δεν μπορεί να περιοριστεί για ένα από τα όργανα αυτά η άσκηση του εν λόγω δικαιώματος χωρίς να θιγεί η θεσμική του θέση, την οποία θέλησε η Συνθήκη και ειδικότερα η παράγραφος 1 του άρθρου 4.

20 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται επικουρικά ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό το δικαίωμα παρεμβάσεως υπέρ του Κοινοβουλίου, το δικαίωμα αυτό συναρτάται με την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος ασκήσεως προσφυγής. Αναμφίβολα τεκμαίρεται το συμφέρον αυτό, αλλά το Δικαστήριο δεν εμποδίζεται να ελέγξει ενδεχομένως την ύπαρξή του. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο έλεγχος αυτός θα πρέπει, κατά τη γνώμη του Συμβουλίου, να οδηγήσει το Δικαστήριο στη διαπίστωση της ελλείψεως εννόμου συμφέροντος του Κοινοβουλίου για τη λύση της διαφοράς.

21 Η ένσταση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως ασυμβίβαστη με την οικονομία του άρθρου 37 του οργανισμού του Δικαστηρίου. Πράγματι, ναι μεν το εδάφιο 2, του άρθρου 37 του οργανισμού του Δικαστηρίου προβλέπει ότι τα πρόσωπα πλην των κρατών και των οργάνων δεν μπορούν να παρέμβουν σε διαφορά που έχει υποβληθεί στο Δικαστήριο παρά μόνον όταν πιθανολογούν συμφέρον για την επίλυση της διαφοράς, το δικαίωμα όμως παρεμβάσεως που αναγνωρίζεται στα όργανα, επομένως δε και στο Κοινοβούλιο, από το άρθρο 37, εδάφιο 1, δεν υπόκειται σ' αυτή την προϋπόθεση.

Ως προς την παράβαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

22 Όπως σημειώθηκε πιο πάνω, το Δικαστήριο έκρινε με την προαναφερθείσα απόφασή του, η οποία εκδόθηκε στις υποθέσεις 103/77 και 145/77, ότι ο κανονισμός 1111/77 προσέβαλε τη γενική αρχή της ισότητας. Πράγματι, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι ενώ οι παραγωγοί ζάχαρης και ισογλυκόζης βρίσκονται σε όμοιες καταστάσεις, στους παραγωγούς ισογλυκόζης επιβλήθηκε μια προφανώς άνιση επιβάρυνση. Κατόπιν της αποφάσεως του Δικαστηρίου, το Συμβούλιο τροποποίησε με τον κανονισμό 1293/79 τον κανονισμό 1111/77, θεσπίζοντας για την ισογλυκόζη σύστημα ποσοστύσεων που είχε ως άμεσο πρότυπο το σύστημα που υφίστατο στον τομέα της ζάχαρης.

23 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι και ο νέος αυτός κανονισμός παραβιάζει την αρχή της ισότητας. Κατά την άποψή της, εφαρμόζει συγχρόνως όμοιους κανόνες σε καταστάσεις διαφορετικές και διατηρεί μεταξύ των δύο συστημάτων τις διαφορές που συνεπάγονται την άνιση μεταχείριση ομοίων καταστάσεων.

24 Το ίδιο το γεγονός ότι η προσφεύγουσα πιστεύει ότι μπορεί να προβάλλει συγχρόνως τους δύο αυτούς ισχυρισμούς αποδεικνύει το περίπλοκο μιας καταστάσεως στην οποία οι αγορές της ισογλυκόζης και της ζάχαρης είναι συγκρίσιμες χωρίς να είναι πράγματι όμοιες.

25 Όταν η εφαρμογή από το Συμβούλιο της γεωργικής πολιτικής της Κοινότητας περιλαμβάνει την ανάγκη εκτιμήσεως περίπλοκης οικονομικής καταστάσεως, η διακριτική εξουσία της οποίας απολαύει δεν εφαρμόζεται αποκλειστικά στη

φύση και στην έκταση των διατάξεων που θα θεσπίσει, αλλά επίσης, κατά ορισμένο μέτρο, και στη διαπίστωση των βασικών στοιχείων υπό την έννοια, ιδίως, ότι επιτρέπεται στο Συμβούλιο να στηριχθεί, ενδεχομένως, σε συνολικές διαπιστώσεις. Ο δικαστής, ελέγχοντας την άσκηση αυτής της αρμοδιότητας, πρέπει να περιορίζεται στην εξέταση της πρόδηλης πλάνης ή της καταχρήσεως εξουσίας ή του ζητήματος μήπως η οικεία αρχή υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεώς της.

- 26 Στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου ανήκε — λαμβανομένου υπόψη ότι η παραγωγή ισογλυκόζης συνέβαλε στην αύξηση των πλεονασμάτων ζάχαρης και ότι μπορούσε να πλήξει την παραγωγή αυτή με περιοριστικά μέτρα — η λήψη, μέσα στο πλαίσιο της γεωργικής πολιτικής, μέτρων που θα έκρινε επωφελή, λαμβάνοντας υπόψη την ομοιογένεια και την αλληλεξάρτηση των δύο αγορών καθώς και την ιδιάζουσα υφή της αγοράς της ισογλυκόζης.
- 27 Αυτό επιβεβαιώνεται ακόμη από το ότι έπρεπε το Συμβούλιο, ενόψει λεπτού προβλήματος που προκλήθηκε από τις συνέπειες της παραγωγής ισογλυκόζης στην πολιτική ζάχαρης της Κοινότητας, να θεσπίσει σε σύντομο χρονικό διάστημα μεταβατική κανονιστική ρύθμιση μιας νέας και σε πλήρη ανάπτυξη αγοράς. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν αποδείχθηκε ότι κατά τη θέσπιση του κανονισμού 1293/79 υπερέβη το Συμβούλιο τα όρια της εξουσίας του εκτιμήσεως.

Ως προς την παράβαση της αρχής της αναλογικότητας

- 28 Κατά την προσφεύγουσα, η ποσόστωση που της χορήγησε το παράρτημα II του κανονισμού 1111/77 ήταν σαφώς ανεπαρκής. Ο καθορισμός της ποσοστώσεως βάσει της παραγωγής που πραγματοποιήθηκε μεταξύ της 1ης Νοεμβρίου 1978 και της 30ής Απριλίου 1979 δεν έλαβε υπόψη του ούτε τις εποχικές διακυμάνσεις ούτε το γεγονός ότι, κατά την εν λόγω περίοδο, η παραγωγή ήταν περιορισμένη λόγω της αβεβαιότητας στην οποία βρισκόταν η προσφεύγουσα τόσο ως προς το σύστημα που θα εφαρμοζόταν από την Κοινότητα μετά την απόφαση του Δικαστηρίου στις προαναφερθείσες υποθέσεις όσο και ως προς τη θέση των γαλλικών αρχών που δεν έπρεπε να δεχθούν τη χρήση ισογλυκόζης παρά με απόφαση της 9ης Αυγούστου 1979. Η δυνατή διόρθωση των ποσοστώσεων ανάλογα με την ετήσια τεχνική δυνατότητα έθετε σε μειονεκτική μοίρα τις επιχειρήσεις οι οποίες, όπως αυτή, είχαν αναβάλει οποιαδήποτε νέα επένδυση αναμένοντας την αποσαφήνιση της καταστάσεως. Οι ποσοστώσεις αυτές καθιστούσαν μάταιο κάθε ανταγωνισμό.
- 29 Πρέπει να τονιστεί σχετικά ότι ο καθορισμός ποσοστώσεων που στηρίζονται σε περίοδο αναφοράς αποτελεί συνήθη διαδικασία στο κοινοτικό δίκαιο και κα-

τάλληλη όταν πρόκειται να ελεγχθεί η παραγωγή σε ορισμένο τομέα. Αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν θεμελίωσε τον ισχυρισμό της ότι περιορίσε την παραγωγή της. Πρέπει επίσης να παρατηρηθεί ότι μετά την έκδοση της προαναφερθείσας απόφασης, η συνεισφορά που είχε αρχικά προβλεφθεί δεν μπορούσε πλέον σε κάθε περίπτωση να εφαρμοσθεί.

- 30 Πάντως, δεν μπορεί να αναμένεται από το Συμβούλιο να λαμβάνει υπόψη του τις σκέψεις, τις εμπορικές επιλογές και την εσωτερική πολιτική κάθε ατομικής επιχείρησης όταν θεσπίζει μέτρα γενικού ενδιαφέροντος για να αποφευχθεί η διακινδύνευση της πολιτικής ζάχαρης της Κοινότητας από την ανεξέλεγκτη παραγωγή ισογλυκόζης.
- 31 Τέλος, εφόσον η προσφεύγουσα δεν χρησιμοποίησε το σύνολο της ποσοστώσεως που της χορηγήθηκε για τον χρόνο που αντιστοιχεί στην περίοδο εμπορίας ζάχαρης, δεν μπορεί να παραπονείται για περιορισμό των ανταγωνιστικών της δυνατοτήτων από την ποσόστωση που της χορηγήθηκε.

Ως προς την παράβαση ουσιώδους τύπου

- 32 Η προσφεύγουσα και το Κοινοβούλιο με την παρέμβασή του υποστηρίζουν ότι εφόσον ο κανονισμός 1111/77, όπως τροποποιήθηκε, εκδόθηκε από το Συμβούλιο χωρίς να τηρηθεί η διαδικασία διαβουλεύσεως που προβλέπει το άρθρο 43, εδάφιο 2, της Συνθήκης, πρέπει να θεωρηθεί άκυρος λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου.
- 33 Η διαβούλευση που προβλέπει το άρθρο 43, παράγραφος 2, εδάφιο 3 όπως και άλλες παράλληλες διατάξεις της Συνθήκης ΕΟΚ, αποτελεί το μέσο που επιτρέπει στο Κοινοβούλιο να μετέχει αποτελεσματικά στη νομοθετική διαδικασία της Κοινότητας. Η αρμοδιότητα αυτή αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της θεσμικής ισορροπίας που θέλησε η Συνθήκη. Αποτελεί την αντανάκλαση, έστω και περιορισμένη, στο επίπεδο της Κοινότητας, θεμελιώδους δημοκρατικής αρχής κατά την οποία οι λαοί μετέχουν στην άσκηση της εξουσίας μέσω αντιπροσωπευτικής συνελεύσεως. Η τακτική διαβούλευση με το Κοινοβούλιο στις περιπτώσεις που προβλέπει η Συνθήκη αποτελεί κατόπιν αυτού ουσιώδη τύπο, η μη τήρηση του οποίου συνεπάγεται την ακυρότητα της οικείας πράξεως.
- 34 Πρέπει να επισημανθεί σχετικά ότι η τήρηση αυτής της απαιτήσεως συνεπάγεται την έκφραση της γνώμης του Κοινοβουλίου· δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι πληρούνται αυτή η απαίτηση με απλή αίτηση γνωμοδοτήσεως εκ μέρους του Συμβουλίου. Κακώς επομένως περιλαμβάνει το Συμβούλιο στον κανονισμό 1293/79 μεταξύ των στοιχείων που έλαβε υπόψη του για την έκδοσή του τη διαβούλευση με τη Συνέλευση.

- 35 Το Συμβούλιο δεν αμφισβήτησε τον ουσιώδη χαρακτήρα του τύπου της διαβουλεύσεως με το Κοινοβούλιο. Ισχυρίζεται όμως ότι, υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, το Κοινοβούλιο, με την ίδια του τη συμπεριφορά, κατέστησε αδύνατη την πλήρωση αυτού του τύπου και ότι δεν μπορεί επομένως βασιμώς να επικαλείται την παράβασή του.
- 36 Υπό την επιφύλαξη των ζητημάτων αρχής που προκαλεί αυτή η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου, αρκεί να διαπιστωθεί εν προκειμένω ότι στις 25 Ιουνίου 1979, ημερομηνία εκδόσεως, χωρίς γνωμοδότηση της Συνελεύσεως, του κανονισμού 1293/79 με τον οποίο τροποποιήθηκε ο κανονισμός 1111/77, το Συμβούλιο δεν είχε εξαντλήσει όλες τις δυνατότητες αποκτήσεως της προηγούμενης γνωμοδοτήσεως του Κοινοβουλίου. Πρώτον, το Συμβούλιο δεν ζήτησε την εφαρμογή της διαδικασίας του επείγοντος που προβλέπει ο εσωτερικός κανονισμός του Κοινοβουλίου, μολοντί σε άλλα πεδία και για άλλα σχέδια κανονισμών χρησιμοποίησε την ίδια στιγμή αυτή την ευχέρεια. Εξάλλου, το Συμβούλιο μπορούσε να κάνει χρήση της δυνατότητας που του προσέφερε το άρθρο 139 της Συνθήκης ζητώντας έκτακτη σύνοδο της Συνελεύσεως, πολύ περισσότερο αφού το Γραφείο του Κοινοβουλίου την 1η Μαρτίου και τη 10η Μαΐου 1979 του είχε επιστήσει την προσοχή επί της δυνατότητας αυτής.
- 37 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι, ελλείψει γνωμοδοτήσεως του Κοινοβουλίου, απαιτούμενης από το άρθρο 43 της Συνθήκης, ο κανονισμός 1293/79 περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1111/77 του Συμβουλίου πρέπει να ακυρωθεί, με επιφύλαξη του δικαιώματος του Συμβουλίου να λάβει, κατόπιν της παρούσας απόφασης, κάθε κατάλληλο μέτρο σύμφωνα με το άρθρο 176, εδάφιο 1, της Συνθήκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ακυρώνει τον κανονισμό 1293/79 (ΕΕ ειδική έκδοση, τόμος 03/25, σ. 176) περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1111/77 (ΕΕ ειδική έκδοση, τόμος 03/18, σ. 86).

Kutscher

Pescatore

Koopmans

Mertens de Wilmars

Mackenzie Stuart

O'Keefe

Bosco

Touffait

Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Οκτωβρίου 1980.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
Kutshcer